

ພຣະທຳດານເືອນ - ເລກທີຫ້າສິບເຈັດ

ການເປີດເຜີຍຄວາມລັບແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ:

ການເດີນທາງຜ່ານຄຳພະຍາກອນແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ

Jeff Pippenger

2024-01-21

ຜູ້ພະຍາກອນທັງປວງໄດ້ກ່າວເຖິງວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ,
ແລະຄຳພະຍາກອນທັງໝົດກໍມາພົບກັນແລະສູນສຸດລົງໃນພຣະທຳ Revelation. ໃນພຣະທຳ Revelation
ນັ້ນ, ເສັ້ນແນວດຽວກັນໄດ້ຖືກສືບຕໍ່ຂຶ້ນດັ່ງທີ່ຢູ່ໃນພຣະທຳ Daniel,
ເພາະວ່າພຣະທຳທັງສອງນັ້ນເປັນພຣະທຳດຽວກັນ.
ຫຼັກການແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ຢ່າງໜັກແໜ້ນໃນບົດຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວ.
ໃນພຣະທຳ Revelation ພວກເຮົາໄດ້ຮັບແຈ້ງວ່າ ກ່ອນທີ່ວາລະສຸດທ້າຍຈະເລີ່ມຕົ້ນຈະມີຄຳພະຍາກອນອັນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຖືກຜະນຶກໄວ້ແລະຈະຖືກເປີດຜະນຶກ.
ບົດຄວາມເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ນຳສະເໜີອົງປະກອບແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ເກືອບພົບກັບຂ່າວສານໃນພຣະທຳ Revelation
ຊຶ່ງບັນທຶກລັງຖືກເປີດຜະນຶກ. ຂ່າວສານນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນພຽງປະການດຽວ,
ແລະທຸກອົງປະກອບຂອງຂ່າວສານທີ່ກ່າວລັງຖືກເປີດຜະນຶກນັ້ນ
ລ້ວນຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງການສຳແດງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຂ່າວສານນີ້ຖືກເປີດຜະນຶກອອກໃນໄລຍະກ່ອນທີ່ວາລະສຸດທ້າຍຈະເລີ່ມຕົ້ນ
ເມື່ອ "ເວລາຢູ່ໄດ້ແລ້ວ." ພຣະທຳດານເືອນ ແລະ ພຣະນິມິດ
ໂດຍສຳພັນກັບຄຳອະທິບາຍຈາກບົດຂຽນແຫ່ງພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ໄດ້ລະບຸໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງຢ່າງຍິ່ງ
ກ່ອນກັບຂະບວນການທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບການເປີດຜະນຶກຂ່າວສານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.
ຜູ້ທີ່ຊົງກະທຳການເປີດຜະນຶກນັ້ນແມ່ນສົງໄຕແຫ່ງເຜົ່າຢູດາ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງຊົງກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ
ພຣະອົງຊົງໃຊ້ວິທີການອັນມີໂຄງສ້າງໃນການນຳສະເໜີຂ່າວສານ. ພຣະອົງຮັບຂ່າວສານນັ້ນມາຈາກພຣະບິດາ
ຜູ້ຊົງຖືກນຳສະເໜີວ່າຊົງຖືພຣະຄຳພີຢູ່ໃນຂະນະທີ່ມັນຖືກຜະນຶກໄວ້ດ້ວຍຜະນຶກເຈັດດວງ. ສົງໄຕແຫ່ງເຜົ່າຢູດາ
ຜູ້ຊົງເປັນທັງຮາກເຫງົ້າຂອງດາວິດ ແລະ ລູກແກະຜູ້ຖືກປະທານ ໄດ້ຮັບເອົາໜັງສືນັ້ນຈາກພຣະບິດາ ແລະ
ຊົງແກະຜະນຶກອອກ.

ຈາກນັ້ນ ພຣະເຢຊູຊົງປະທານຂ່າວສານນັ້ນແກ່ກາບຣີເອນ ຜູ້ຊົງພ້ອມທັງທູດສະຫວັນອື່ນໆ
ໄດ້ຖ່າຍທອດຂ່າວສານນັ້ນແກ່ຜູ້ພະຍາກອນຜູ້ໜຶ່ງ ຜູ້ຂຽນຂ່າວສານນັ້ນໄວ້
ແລະສົ່ງມັນໄປຍັງບັນດາຄຣິສຕະຈັກ. ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ຈະເປີດຜະນຶກຂ່າວສານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນັ້ນ
ການເປີດຂ່າວສານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຍ່ອມກໍໃຫ້ເກີດຂະບວນການທົດສອບສາມຂັ້ນ
ຊຶ່ງທົດສອບຜູ້ທັງຫຼາຍພາຍໃນບັນດາຄຣິສຕະຈັກ
ຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ຮັບສານເປົ້າໝາຍຂອງບົດຂຽນຂອງຜູ້ພະຍາກອນນັ້ນ,
ແລະອົງຕາມການຕອບສະໜອງສ່ວນບຸກຄົນຂອງສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກເຫຼົ່ານັ້ນ
ພວກເຂົາຍ່ອມກໍານົດວ່າຕົນຢູ່ໃນໜຶ່ງໃນສອງຈຳພວກ. ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ
ອັນເກີດຂຶ້ນໂດຍຂ່າວສານທີ່ຖືກເປີດຜະນຶກນັ້ນ ຖືກຈຳແນກວ່າເປັນ "ຜູ້ມີບັນຍາ," ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັບເອົາ
ດານເືອນເອີ້ນພວກເຂົາວ່າ "ຄົນອະທຳ," ແລະມັດທາຍເອີ້ນວ່າ "ຄົນໂງ່".

ບົດໃຈທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ເຖິງຂ້ອງກັບການເປີດຜະນຶກຄວາມລັບທາງຄຳພະຍາກອນຂຶ້ນສຸດທ້າຍ
ໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງແລະເນັ້ນຢ່າງແຈ້ງໃນຂໍ້ຕົກລົງຂອງພຣະນິມິດບົດທີສິບເຈັດ,
ເພາະວ່າຂໍ້ນີ້ໄດ້ຊີ້ບອກອົງປະກອບໜຶ່ງຂອງພຣະນິມິດແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ

ທຶຈະທົດສອບຜູ້ນະມັດສະການສອງຈຳພວກ. ມັນກະທຳເຊັ່ນນັ້ນໂດຍການລະບຸວ່າ ຜູ້ທີ່ "ມີບັນຍາ" ເຫັນນັ້ນຈະເຂົ້າໃຈຂ່າວສານທຶຕາມຫຼັງສັນຍານເຕືອນຂອງຂໍ້ພຣະຄຳນັ້ນ.

ແລະນີ້ແມ່ນຈົດໃຈທຶມີບັນຍາ. ຫົວທັງເຈັດນັ້ນແມ່ນພູເຂົາເຈັດລູກ ທຶຍິງນັ້ນນັ່ງຢູ່ເທິງ.
ແລະມີກະສັດເຈັດອົງ: ຫ້ອງໄດ້ລົ້ມໄປແລ້ວ, ໜຶ່ງອົງກຳມິຢູ່, ແລະອົງອື່ງໜຶ່ງຍັງບໍ່ມາ;
ແລະເມື່ອລາວມາແລ້ວ, ລາວຕ້ອງຢູ່ໄດ້ແຕ່ໄລຍະສັ້ນໆ. ແລະສັດຮ້າຍທຶເຄື່ອມຢູ່ແຕ່ບັດນີ້ມີ,
ມັນນັ້ນແຫຼະແມ່ນອົງທຶແປດ, ແລະເປັນມາຈາກທັງເຈັດ, ແລະກຳລັງໄປສູ່ຄວາມພິນາດ. ພຣະນິມິດ
17:9-11.

"ຈົດໃຈທຶມີບັນຍາ" ຄືຈົດໃຈຂອງ "ຄົນມີບັນຍາ." "ຄົນມີບັນຍາ" ເຂົ້າໃຈການເພີ່ມພູນຂອງຄວາມຮູ້
ແລະການເພີ່ມພູນຂອງຄວາມຮູ້ທຶກິດເປັນຕົວແທນຢູ່ທັນທີຫຼັງຈາກເຄື່ອງໝາຍທາງຄຳພະຍາກອນ,
ຊຶ່ງຊັບອກເຖິງຄວາມຈິງທຶຈະຖືກເຂົ້າໃຈໂດຍຄົນມີບັນຍາ ແລະຖືກປະຕິເສດໂດຍຄົນຊົ່ວ, ແມ່ນຄວາມຈິງທຶກ່ຽວ
ພັນກັບອານາຈັກທັງຫຼາຍໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພິທີກິດນຳສະເໜີໃນຂໍ້ພຣະຄຳທຶຕາມມາ. ຂໍ້ພຣະຄຳ
ເຫຼົ່ານັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງພາບປຽບທຽບສຸດທ້າຍຂອງອານາຈັກທັງຫຼາຍໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພິ,
ແລະສົ່ງທຶກິດເປັນຜະນິກໃນວັນສຸດທ້າຍກໍຄືອານາຈັກທັງແປດນັ້ນໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ແລ້ວເຊັ່ນກັນໃນພາ
ບປຽບທຽບທຳອິດຂອງອານາຈັກທັງຫຼາຍໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພິໃນດານເືອນ ບົດ 2.

ການເປີດເຜີຍແຫ່ງຄວາມຈິງນີ້ຖືກສະນະທຶຈຳກັດກ່ຽວກັບອານາຈັກຕ່າງໆໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳ
ພິ ອັນເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນອັນມະນຸດຂອງ Miller, ແຕ່ມັນສ່ອງແສງສົດໃສກວ່າເກົ່າສົບເທົ່າ
ເພາະວ່າມັນຄອບຄອງຄວາມຈິງຫຼາຍກວ່າທຶພວກ Millerites
ເຂົ້າໃຈຈາກຈຸດຍືນອັນຈຳກັດຂອງພວກເຂົາໃນປະຫວັດສາດ, ແລະມັນເປັນຕົວແທນແຫ່ງການທົດສອບ
ດັ່ງທຶກິດແທນດ້ວຍເລກ "ສິບ," ແລະໂດຍສັນຍານເຕືອນອັນແຈ້ງຊັດໃນຄຳເຕືອນເບື້ອງຕົ້ນວ່າ
"ນີ້ແຫຼະຄືຈົດໃຈທຶມີບັນຍາ," ຊຶ່ງໃນຄວາມໝາຍແບບຄຳພະຍາກອນຖືກຕີຄວາມວ່າ, ຄວາມຈິງຕົ້ນຈະທົດສ
ອບບັນດາຄຣິສຕະຈັກທຶກິດສົ່ງຂໍ້ຄວາມທຶກິດເປັນຜະນິກກ່ອນເວລາປິດແຫ່ງພຣະຄຳພິເລັກນ້ອຍ.

ໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 17 ໂຍຮັນໄດ້ຖືກນຳໄປສູ່ຖານກັນດານແຫ່ງໄລຍະເວລາ 1,260
ປີຂອງຄວາມມືດແຫ່ງອຳນາດສັນຕະປາບາ. ທ່ານໄດ້ຖືກວາງໄວ້ທຶປາຍສຸດຂອງໄລຍະເວລານັ້ນໃນປີ 1798,
ຊຶ່ງເປັນປະຫວັດສາດດຽວກັນຢ່າງແທ້ຈິງທຶທ່ານໄດ້ຖືກວາງໄວ້ໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 13.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຢູ່ເທິງຫາດຊາຍແຫ່ງທະເລ, ແລະໄດ້ເຫັນສັດຮ້າຍໂຕໜຶ່ງຂຶ້ນມາຈາກທະເລ,
ມີຈັດຫົວແລະສົບເຂົ້າ, ແລະເທິງເຂົ້າຂອງມັນມີສິບມັງກຸດ,
ແລະເທິງຫົວຂອງມັນມີນາມແຫ່ງການໝືນປະໝາດຕຳພຣະເຈົ້າ. ພຣະນິມິດ 13:1

"ຊາຍແຫ່ງທະເລ" ເປັນຕົວແທນຂອງປີ 1798,
ເພາະມັນເປັນຕົວແທນຂອງຈຸດຍືນທາງປະຫວັດສາດຈາກທຶໂຍຮັນໄດ້ຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນລະບົບສັນຕະປາບາ
(ສັດຮ້າຍຈາກທະເລ) ໃນຮູບການອະດີດ, ແລະສະຫະລັດອາເມຣິກາ (ສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນ) ກຳລັງລຸກຂຶ້ນ,
ແລະໃນທຶສຸດຈະເວົ້າດັ່ງກ່ອນໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທຶຈະມາເຖິງໃນບໍ່ຊ້າ.
ແລ້ວສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນຈະບັງຄັບໂລກໃຫ້ອອກຮັບ "ຮູບຈຳລອງຂອງສັດຮ້າຍ," ຊຶ່ງຈະເວົ້າ
ແລະບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍວັນອາທິດເໝືອນໂລກທັງໝົດ.

"ໃນເວລາທີ່ສັນຕະປາບາ, ຖືກປິດຊຶ່ງກຳລັງອຳນາດຂອງຕົນໄປ, ຖືກບັງຄັບໃຫ້ຍຸດເຊົາຈາກການຂົ່ມເຫັງ,
ໂຍຮັນໄດ້ເຫັນອຳນາດໃໝ່ໜຶ່ງກຳລັງຜຸດຂຶ້ນມາເພື່ອສະທ້ອນສຽງຂອງມັງກອນ,
ແລະດຳເນີນງານອັນໂຫດຮ້າຍແລະໝືນປະໝາດພະເຈົ້າແບບດຽວກັນຕໍ່ໄປ. ອຳນາດນີ້,
ຊຶ່ງເປັນອຳນາດສຸດທ້າຍທຶຈະເຮັດສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານຄຣິສຕະຈັກ ແລະພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ຖືກນຳສະແດງໂດຍສັດຮ້າຍຕົວໜຶ່ງທີ່ມີເຂົ້າເໝືອນລູກແກະ.
ສັດຮ້າຍທັງຫຼາຍທີ່ຍຸກ່ອນມັນໄດ້ຂຶ້ນມາຈາກທະເລ; ແຕ່ສັດຮ້າຍນີ້ໄດ້ຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນ,

ອັນເປັນຕົວແທນແຫ່ງການເກີດຂຶ້ນຢ່າງສັນຕິຂອງຊາດທີ່ມີເປັນສັນຍາລັກ—ສະຫະລັດອາເມລິກາ.”
Signs of the Times, February 8, 1910.

ໃຢຮັນຖືກນຳໄປຍັງຈຸດຍືນມອງດຽວກັນໃນປະຫວັດສາດ
ເພື່ອຮັບການນຳສະເໜີຂຶ້ນສຸດທ້າຍຂອງອານາຈັກຕ່າງໆແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີໃນບົດທີສິບເຈັດ.
ເມື່ອຍືນຢູ່ໃນຈຸດຍືນມອງນັ້ນ ອານາຈັກຕ່າງໆຖືກນຳສະເໜີອອກມາ. ກ່ອນອື່ນ ທ່ານໄດ້ຮັບແຈ້ງວ່າ
ສັດຮ້າຍນັ້ນຄວບຄຸມທັງຄຣິດຈັກແລະລັດ ເພາະນາງນັ່ງຢູ່ເທິງບ່ຳພຽງແຕ່ເຈັດຫົວເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ຍັງຢູ່ເທິງເຈັດພູອີກດ້ວຍ. ການນັ່ງຢູ່ຂອງຍິງແພດໃຫຍ່ນັ້ນຊື່ອີກວ່າ ນາງແມ່ນຜູ້ທີ່ສັດຮ້າຍ,
ແລະຜູ້ທີ່ສັດຮ້າຍນັ້ນ ແມ່ນຜູ້ທີ່ຄວບຄຸມສັດຮ້າຍ.

ແລະຍິງນັ້ນທີ່ຈ້າໄດ້ເຫັນ ແມ່ນນະຄອນໃຫຍ່ນັ້ນ ຊຶ່ງປົກຄອງເໜືອບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ.
ພຣະນິມິດ 17:18

ຄຳວ່າ “ປົກຄອງ” ໝາຍເຖິງການຍຶດກຸມແລະປົກຄອງເໜືອ.
ຜູ້ຂີ້ສັດນັ້ນປົກຄອງເໜືອສັດເດຍລະສານໂດຍການກຳບັງເຫຼືອນ. ສັນຕະປາປາປົກຄອງເໜືອເຈັດຫົວ
ແລະຍັງປົກຄອງເໜືອເຈັດພູອີກດ້ວຍ. ໃນພຣະທຳດານເືອນ ບົດທີ 2
ດານເືອນແຈ້ງແກ່ເນບຸກາດເນັດຊາວຳພະອົງເປັນ “ຫົວ” ຄຳ. ໃນພຣະທຳເອຊາຢາ ບົດທີ 7 “ຫົວ”
ຍັງໝາຍເຖິງກະສັດ, ນະຄອນຫຼວງ ຫຼືອານາຈັກອີກດ້ວຍ.

ເພາະວ່າຫົວໜ້າຂອງຊີໂຣຍຄຣິດມາເຊັກ ແລະຫົວໜ້າຂອງດາມາເຊັກຄຣິດຊິນ; ແລະພາຍໃນຫົກສິບຫ້າປີ
ເອຟຣາອິມຈະຖືກຫັກພັງ ຈົນເປັນຊົນຊາດອີກຕື່ມ. ແລະຫົວໜ້າຂອງເອຟຣາອິມຄືຊາມາເຣຍ
ແລະຫົວໜ້າຂອງຊາມາເຣຍຄືບຸດຂອງເຣມາລິຢາ. ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ເຊື່ອ
ແນ່ນອນພວກທ່ານຈະບໍ່ຖືກສະຖາປະນາໃຫ້ໝັ້ນຄົງ. ອິດສະຍາ 7:7, 8.

ລະບົບສັນຕະປາປາ, ຊຶ່ງແມ່ນຍິງທີ່ສັດຮ້າຍນັ້ນ, ປົກຄອງເໜືອກະສັດທັງປວງຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.
ກະສັດເຫຼົ່ານັ້ນຖືກນຳສະເໜີເປັນ “ກະສັດສິບອົງ,” ຊຶ່ງເປັນອຳນາດແຫ່ງມັງກອນໃນວັນສຸດທ້າຍ.
ພວກເຂົາແມ່ນກະສັດທີ່ໄສເພນໄດ້ເຫຼ່ງເມືອງໄທໂຣໄດ້ກະທຳການລ່ວງປະເວນກີບ. “ກະສັດສິບອົງ”
ເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ຍອມຮັບອຳນາດຂອງລະບົບສັນຕະປາປາ,
ແຕ່ກະສັດເອກໃນບັນດາກະສັດສິບອົງນັ້ນແມ່ນສະຫະລັດອາເມລິກາ. ດັ່ງນັ້ນ
ສະຫະລັດອາເມລິກາຈຶ່ງຖືກນຳສະເໜີດ້ວຍໂດຍອາຮາບ, ກະສັດແຫ່ງສິບອານາຈັກຝ່າຍເໜືອຂອງອີສະຣາເອນ.
ຈຳນວນ “ເຈັດ” ເປັນຕົວແທນຂອງ “ຄວາມສົມບູນຄົບຖ້ວນ,”
ແລະເມື່ອລະບົບສັນຕະປາປາຖືກຜັນລະນາວ່າກຳລັງປົກຄອງເໜືອກະສັດທັງປວງຂອງແຜ່ນດິນໂລກ,
ນາງກຳລັງປົກຄອງເໜືອກະສັດສິບອົງເຊັ່ນກັນ ແລະນາງກຳລັງຢູ່ເໜືອເຈັດຫົວ.

ນີ້ແມ່ນຈິດໃຈທີ່ມີສະຕິບັນຍາ, ເພາະວ່າຜູ້ມີບັນຍາໃນວາລະສຸດທ້າຍໃຊ້ວິທີການ “ບັນທັດເທິງບັນທັດ,”
ແລະພວກເຂົາຮັບຮູ້ວ່າ ແຕ່ລະສັນຍະລັກແຫ່ງການປົກຄອງລັດທີ່ຍິງແພດນັ້ນຄອບງຳຢູ່
ລ້ວນຊື່ອກຄວາມຈິງອັນດຽວກັນ. ນາງຍັງປົກຄອງເທິງພູເຈັດລູກອີກດ້ວຍ, ແລະພວກ Millerites
ໄດ້ຈຳແນກ “ພູ” ໃນຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີວ່າເປັນສັນຍະລັກຂອງອານາຈັກໜຶ່ງ,
ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຈຳແນກອີກດ້ວຍວ່າ ສັນຍະລັກຕ່າງໆມີຄວາມໝາຍຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງ.

ພູເຂົາຍັງເປັນສັນຍາລັກຂອງຄຣິສຕະຈັກດ້ວຍ. “ພູເຂົາບໍລິສຸດອັນຮຸ່ງໂລດ”
ໃນພຣະຄຳພີເປັນຕົວແທນຂອງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະຄຳພີອີຊາຢາ ບຸດຂອງອາໂມດ ໄດ້ເຫັນ ກ່ຽວກັບຢູດາ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມ. ແລະໃນວັນສຸດທ້າຍທັງຫລາຍ
ຈະບັງເກີດຂຶ້ນວ່າ ພູແຫ່ງພຣະນິເວດຂອງພຣະຢາເວ ຈະຖືກສະຖາປະນາໄວ້ເທິງຍອດພູທັງຫລາຍ ແລະ
ຈະຖືກຍົກຂຶ້ນເໜືອເນີນທັງຫລາຍ; ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດທັງປວງ ຈະຫລັງໄຫລເຂົ້າຫາພູນັ້ນ. ແລະ

ຊົນຊາດເປັນອັນຫລາຍ ຈະພາກັນໄປ ແລະ ກ່າວວ່າ, ມາເຖີດ, ໃຫ້ພວກເຮົາຂຶ້ນໄປຍັງພູຂອງພຣະຢາເວ, ເຖີງພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຢາໂຄບ; ແລະ ພຣະອົງຈະຊົງສອນພວກເຮົາເຖີງທາງທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພວກເຮົາຈະດຳເນີນໃນວິທີທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ: ເພາະວ່າ ພຣະບັນຍັດຈະອອກມາຈາກຊີ້ອນ ແລະ ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວຈາກເຢຣຸຊາເລັມ. ອີຊາຢາ 2:1-3.

“ເຮືອນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ແມ່ນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະອົງ, ແລະມັນເປັນ “ພູເຂົາ” ໜຶ່ງ. ຍິ່ງແພດໃຫຍ່ນັ້ນນັ່ງຢູ່ເທິງພູເຂົາເຈັດລູກ, ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງຊີ້ບອກວ່ານາງປົກຄອງເໜືອຄຣິສຕະຈັກທັງໝົດ, ເໝືອນດັ່ງທຶນາງປົກຄອງເໜືອກະສັດທັງປວງ. ນາງຄວບຄຸມຄຣິສຕະຈັກທັງໝົດ ແລະລັດທັງປວງໃນທົ່ວໂລກ.

ນິມິດທິເອຊາຢາໄດ້ລະບຸວ່າໄດ້ມາເຖີງທ່ານ “ກ່ຽວກັບຢູດາ ແລະ ເຢຣຸຊາເລັມ,” ທີ່ພວກເຮົາຫາກໄດ້ອ້າງເຖີງນັ້ນ, ດຳເນີນຕໍ່ໄປ, ແລະມັນຍັງເປັນຂໍ້ຄວາມຕອນດຽວກັນໃນບົດທີສີ່, ແລະຕາມທິເອຊາຢາກ່າວ ມັນແມ່ນ “ວັນດຽວກັນ” ທີ່ຜູ້ຄົນເວົ້າວ່າ, “ມາເຖີດ, ແລະໃຫ້ພວກເຮົາຂຶ້ນໄປຍັງພູເຂົາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໄປຍັງພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ.” ໃນຊ່ວງເວລາດຽວກັນນັ້ນ “ແມ່ຍິງເຈັດຄົນ” ຖືກລະບຸໄວ້.

ແລະໃນວັນນັ້ນ ແມ່ຍິງເຈັດຄົນຈະຈັບຊາຍຄົນດຽວໄວ້ ໂດຍກ່າວວ່າ, ພວກເຮົາຈະກິນອາຫານຂອງພວກເຮົາເອງ ແລະນຸ່ງຫົ່ມເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພວກເຮົາເອງ: ຂໍພຽງແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຖືກເອີ້ນຕາມຊື່ຂອງທ່ານ ເພື່ອຈະຍົກອອກຄວາມອັບອາຍຂອງພວກເຮົາ. ໃນວັນນັ້ນ ກົງແຫ່ງພຣະຢາເວຈະຖືກດຽມແລະເປັນສະຫງ່າລາສີ ແລະຜົນຂອງແຜ່ນດິນຈະດິເລດແລະງາມສົມ ສຳລັບບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ລອດພົ້ນຂອງອິສະຣາເອນ. ແລະມັນຈະເກີດຂຶ້ນວ່າ ຜູ້ທີ່ຖືກເຫຼືອໄວ້ໃນຊີ້ອນ ແລະຜູ້ທີ່ຍັງຄົງຢູ່ໃນເຢຣຸຊາເລັມ ຈະຖືກເອີ້ນວ່າບໍລິສຸດ ຄື ທຸກຄົນທີ່ຖືກຂຽນໄວ້ໃນໝໍ້ຜູ້ມີຊີວິດໃນເຢຣຸຊາເລັມ: ເມື່ອພຣະຢາເວໄດ້ຊຳລະຄວາມໄສໂຄກຂອງບັນດາທິດາແຫ່ງຊີ້ອນອອກໄປ ແລະໄດ້ຊຳລະເລືອດຂອງເຢຣຸຊາເລັມອອກຈາກທ່າມກາງຂອງນາງ ໂດຍພຣະວິນຍານແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະໂດຍພຣະວິນຍານແຫ່ງການເຜົາໄໝ້. ແລະພຣະຢາເວຈະຊົງສ້າງເໝືອທຸກບ່ອນອາໄສໃນພູຊີ້ອນ ແລະເໝືອບັນດາທິປະຊຸມຂອງນາງ ເມກແລະຄວັນໃນເວລາກາງເວັນ ແລະແສງເຈດີຈຳຂອງໄຟລຸກໂຊນໃນເວລາກາງຄືນ: ເພາະວ່າເໝືອສະຫງ່າລາສີທັງປວງນັ້ນຈະມີການປົກປ້ອງ. ແລະຈະມີພັບພະລາ ເປັນຮົມໃນຍາມກາງເວັນຈາກຄວາມຮ້ອນ ແລະເປັນບ່ອນລືໄພ ແລະເປັນທີ່ກຳບັງຈາກພາຍແດນຈາກຝົນ. ເອຊາຢາ 4:1-6.

“ວັນ” ທີ່ເປັນເນື້ອໃນແຫ່ງນິມິດຂອງອີຊາຢານັ້ນ ຄື “ໂມງ” ແຫ່ງແຜ່ນດິນໄຫວໃຫຍ່ໃນ ພຣະນິມິດ ບົດທີ 11. ບັນດາຜູ້ມີບັນຍາທິໄດ້ຍອມຮັບຄຳຕັກເຕືອນໃຫ້ “ກັບຄືນ” ຈາກຄວາມຜິດຫວັງຂອງວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020, ແລະໄດ້ບັນລຸຂໍ້ກຳນົດແຫ່ງ ພຣະບັນຍັດ ບົດທີ 26, ແລະຜູ້ທີ່ຖືກນຳມາຮ່ວມກັນໂດຍຄຳພະຍາກອນຄັ້ງທຳອິດຂອງເອເຊກຽນ, ຈະຖືກປະທັບຕາເມື່ອພວກເຂົາຍອມຮັບຂ່າວສານຄັ້ງທີສອງຂອງເອເຊກຽນ ກ່ຽວກັບລົມທັງສີຂອງອິສະລາມ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາຖືກຍົກຂຶ້ນໄປສູ່ສະຫວັນເປັນທຸງສັນຍານ, ແລະບຸດຫຼານອື່ນໆ ຂອງພຣະເຈົ້າໃນບາບໂລນ ກໍລະນີຕອບສະໜອງຕໍ່ຄຳເອີ້ນໃຫ້ອອກມາຈາກບາບໂລນ ຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນໃນເວລາແຜ່ນດິນໄຫວ ອັນເປັນກົດວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖີງໃນໂງ່ນນີ້. ຝູງອື່ນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຍື່ນຂ່າວສານໃຫ້ອອກມາຈາກບາບໂລນ, ແລະພວກເຂົາປະກາດວ່າ, “ຈົ່ງມາເຖີດ, ແລະໃຫ້ພວກເຮົາຂຶ້ນໄປຍັງພູເຂົາຂອງພຣະຢາເວ, ໄປຍັງພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຢາໂຄບ.”

ໃນ “ຊົ່ວໂມງ” ນັ້ນ ຍິ່ງໄສເພນີໃຫຍ່ເລີ່ມຂັບຮ້ອງເພງຂອງນາງ ແລະກໍການຫລົ້ນລຸກບັນດາກະສັດແຫ່ງໂລກ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຊື່ຂຽນໄວ້ໃນປຶ້ມແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເມສານອ້ອມກໍຕິດຕາມຍິ່ງໄສເພນີນັ້ນ ແລະຄຣິສຕະຈັກຂອງເຂົາກໍຕົກຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງນາງ. ຄຣິສຕະຈັກເຫຼົ່ານັ້ນຖືກອີຊາຢາເປັນຕົວແທນວ່າເປັນ

“ຍົງເຈັດຄົນ.” “ຍົງເຈັດຄົນ” ເຫຼົ່ານັ້ນຄື “ພູເຈັດລູກ” ທີ່ຕຳແໜ່ງສັນຕະປາປາຈະປົກຄອງຢູ່ເທິງ, ໃນຂະນະທີ່ສະຫະລັດອາເມລິກາບັງຄັບໃຫ້ທົ່ວໂລກທັງໝົດຕັ້ງຮູບຈຳລອງຂອງສັດຮ້າຍຂຶ້ນ ຊຶ່ງຈະທັງເວົ້າ ແລະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນຮັບເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງອຳນາດຂອງສັນຕະປາປາ.

ບັນດາ “ແມ່ຍົງເຈັດຄົນຈະຈັບຍົດຊາຍຄົນດຽວ,” ແລະ “ຊາຍ” ຜູ້ນັ້ນຄື “ຄົນ” ທີ່ໄປໄລ່ໄດ້ຊື່ປອກວ່າເປັນ “ຄົນແຫ່ງບາບ.” ໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງການທົດສອບນັ້ນ ບັນດາຜູ້ທີ່ຍັງຄົງຢູ່ “ໃນເຢຣູຊາເລັມ” ຈະຖືກເອີ້ນວ່າບໍລິສຸດ ຄືທຸກຄົນທີ່ມີຊື່ຖືກຂຽນໄວ້ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ຊື່ວິດໃນເຢຣູຊາເລັມ.” ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຄືບັນດາຜູ້ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນທີ່ມີຊື່ຖືກຂຽນໄວ້ໃນປຶ້ມແຫ່ງຊື່ວິດ ຄືປຶ້ມຂອງພຣະເມສານ້ອຍຜູ້ຖືກປະຫານຕັ້ງແຕ່ກ່ອນການວາງຮາກຖານຂອງໂລກ. ອີກຈຳພວກໜຶ່ງ ຜູ້ທີ່ຈັບຍົດ “ຄົນແຫ່ງບາບ” ຄືບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີພຣະນິມິດ ບົດທີສິບສາມ ທີ່ນະມັດສະການຄົນແຫ່ງບາບ.

ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະນະມັດສະການມັນ ຄືຜູ້ທີ່ທຸກລາຍທຸກຊື່ຂອງຕົນບໍ່ໄດ້ຖືກຈາລຶກໄວ້ໃນພຣະທຳມວັນແຫ່ງຊື່ວິດຂອງພຣະເມສານ້ອຍຜູ້ຖືກປະຫານຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກ. ຖ້າຜູ້ໃດມີຫຼັກໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຟັງ. ພຣະນິມິດ 13:8, 9

“ຊົ່ວໂມງ” ຂອງແຜ່ນດິນໄຫວອັນຍັງໃຫຍ່, ຊຶ່ງຄືວິກິດແຫ່ງກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແມ່ນຈຸດສູນສຸດຂອງການພິພາກສາໄຕ້ສວນ, ແລະການພິພາກສານັ້ນຕັ້ງຢູ່ເທິງວ່າຊື່ຂອງທ່ານຖືກພົບ ຫຼື ບໍ່ຖືກພົບວ່າໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນປຶ້ມແຫ່ງຊື່ວິດ, ດັ່ງນັ້ນໃນເວລານັ້ນ ຄົນສອງຈຳພວກທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄວາມສຳພັນຕໍ່ປຶ້ມແຫ່ງຊື່ວິດ ກຳລັງຊື່ປອກເຖິງພາບເຫດການສຸດທ້າຍແຫ່ງຂອງການພິພາກສາ. ບັນດາຜູ້ທີ່ຍືດໝັ້ນໃນ “ຄົນແຫ່ງບາບ” ປະກາດວ່າພວກເຂົາຈະ “ກິນ” “ເຂົ້າຈີຂອງຕົນເອງ, ແລະ ສວມໃສ” “ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງຕົນເອງ,” ແຕ່ຄວາມປາຖະໜາຫຼັກຂອງພວກເຂົາຄືການ “ໃຫ້ຖືກເອີ້ນດ້ວຍນາມຂອງທ່ານ”.

ພວກເຂົາຈະຍັງຄົງຮັກສາຖະແຫຼງຄຳສອນແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນເອງໄວ້ (ກິນເຂົ້າຈີຂອງຕົນເອງ), ແລະຍັງຄົງຮັກສາການປະກາດຕົນຕາມນິກາຍຂອງຕົນ (ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງຕົນເອງ), ແຕ່ຈະຍອມຮັບນາມຂອງ “ຄົນແຫ່ງບາບ.” ນາມຂອງ “ຄົນແຫ່ງບາບ” ຄື “ຄາໂທລິກ”, ຊຶ່ງໝາຍເຖິງ “ສາກົນ”. ບັນດາຜູ້ທີ່ຈັບຍົດ “ຄົນແຫ່ງບາບ” ປາຖະໜາທີ່ຈະກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງ “ຄຣິສຕະຈັກສາກົນ”, ຊຶ່ງແມ່ນຄຣິສຕະຈັກຄາໂທລິກ. ພວກເຂົາປາຖະໜາຄວາມສຳພັນນັ້ນເພື່ອ “ເອົາອອກໄປ” ຊຶ່ງ “ຄວາມອັບອາຍ” ຂອງພວກເຂົາ.

“ການຕົກຽນ” ໄດ້ກ່າວເຖິງສອງອົງປະກອບສຳຄັນຂອງສັດຮ້າຍທີ່ປົກຄອງເຫນືອຄຣິດຈັກທັງຫມົດ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດທັງຫມົດໃນວັນສຸດທ້າຍ. ໃນ “ຊົ່ວໂມງແຫ່ງແຜ່ນດິນໄຫວໃຫຍ່” ໃນ Revelation ບົດ 11, “ວິບັດປະການທີ່ສາມຢ່າງໄວ”. “ວິບັດປະການທີ່ສາມ” ຄືອິດສະລາມ. ໃນ “ຊົ່ວໂມງແຫ່ງແຜ່ນດິນໄຫວໃຫຍ່” ໃນ Revelation ບົດ 11, ແກສຽງທີ່ຈັດດັງຂຶ້ນ. ແກສຽງທີ່ຈັດແມ່ນ ອິດສະລາມ. ອິດສະລາມຈົມຕົວໃນ “ຊົ່ວໂມງແຫ່ງແຜ່ນດິນໄຫວໃຫຍ່,” ເພາະວ່າແກສຽງທັງຫມົດແມ່ນເຄື່ອງມືທາງຄຳພະຍາກອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງ ນຳໃຊ້ໃນການພິພາກສາເຫນືອການນະມັດສະການວັນອາທິດທີ່ຖືກບັງຄັບຕະຫຼອດປະຫວັດສາດໂລກ.

ເມື່ອ “ຄວາມພິນາດແຫ່ງຊາດ” ຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາຖືກນຳໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ ໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້, “ບັນດາປະຊາຊາດຈະພາກັນໂກດແຄ້ນ.” ໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ, ສາສະໜາອິສະລາມເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ບັນດາປະຊາຊາດໂກດແຄ້ນ, ຕາມທີ່ຖືກສະແດງໄວ້ໂດຍການອ້າງອີງເຖິງສາສະໜາອິສະລາມເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນພຣະທຳປະຖົມມະການ.

ແລະທຸດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ນາງວ່າ, ເບິ່ງແມ່, ເຈົ້າກຳລັງມີຄືນ, ແລະຈະໃຫ້ກຳເນີດບຸດຊາຍຄົນໜຶ່ງ, ແລະເຈົ້າຈະເອີ້ນນາມຂອງເຂົາວ່າ ອິດຊະມາເອນ; ເພາະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງຟັງຄວາມທຸກລຳບາກຂອງເຈົ້າ. ແລະເຂົາຈະເປັນຄົນປ່າເຖືອນ;

ມືຂອງເຂົາຈະຕໍ່ຕ້ານທຸກຄົນ, ແລະມືຂອງທຸກຄົນຈະຕໍ່ຕ້ານເຂົາ;
ແລະເຂົາຈະອາໄສຢູ່ຕໍ່ໜ້າພື້ນື່ງທັງຫຼາຍຂອງເຂົາ. ປະຖົມມະການ 16:11, 12.

"ຄວາມອັບອາຍ" ໃນວັນສຸດທ້າຍ ຄືສາສະໜາອິສະລາມ. ຄຣິດຕະຈັກທັງຫຼາຍ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດຂອງໂລກ
ຈະຕົກຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງລະບຽບໂລກໃໝ່ຂອງສະຫະປະຊາຊາດ, ຊຶ່ງຖືກປົກຄອງໂດຍຄຣິດຕະຈັກຄາທອລິກ.
ພະສັນຕະປາປາຈະປະທັບຢູ່ເທິງລະບົບໂລກດຽວນັ້ນ, ເໝືອນດັ່ງທີ່ Constantine
ໄດ້ມອບທັບທັບແກ່ຕໍາແໜ່ງພະສັນຕະປາປາໃນປີ 330. ບັນດາປະຊາຊາດຈະຕັດສິນວ່າ
ຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາໃນການຈັດການກັບສົງຄາມທີ່ອິສະລາມນຳມາຕໍ່ມະນຸດຊາດ
ຈະສຳເລັດໄດ້ແດ່ໂດຍຄວາມພະຍາຍາມອັນເປັນເອກະພາບເທົ່ານັ້ນ,
ຊຶ່ງຈະຕ້ອງອາໄສການຢອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດທາງສົນທິສັນຍາບາງປະການ, ແລະ ສະຫະລັດອາເມລິກາຈະຍືນຍັນວ່າ
ອຳນາດນັ້ນຄືຄຣິດຕະຈັກໂຣມັນ. ເໝືອນດັ່ງທີ່ Justinian
ໄດ້ມອບອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ຄຣິດຕະຈັກຄາທອລິກໃນປີ 533, ປະຫວັດສາດກໍຈະຖືກຊໍ້າຮອຍອີກ.
ສະຫະລັດອາເມລິກາຈະບັງຄັບໂລກດ້ວຍອຳນາດທາງທະຫານຂອງຕົນໃຫ້ເຊື້ອຟັງ, ເໝືອນດັ່ງທີ່ Clovis
ໄດ້ກະທຳເພື່ອຄຣິດຕະຈັກຄາທອລິກໃນປີ 496. ປະຫວັດສາດຂອງ ພຣະນິມິດ 13:2 ຈະຖືກຊໍ້າຮອຍອີກ.

ແລະສັດຮ້າຍທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນນັ້ນ ຄ້າຍດັ່ງເສືອດາວ, ແລະຕົນຂອງມັນເປັນດັ່ງຕົນໝີ,
ແລະປາກຂອງມັນເປັນດັ່ງປາກສົງ; ແລະພະຍານາກໄດ້ມອບລົດອຳນາດຂອງມັນ, ບັນລັງຂອງມັນ,
ແລະອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ແກ່ມັນ. ພຣະນິມິດ 13:2

ເມື່ອຮູບບົນນັ້ນຖືກຕັ້ງຂຶ້ນແລ້ວ, ບັນດາກະສັດແຫ່ງໂລກ,
ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກກະຕຸ້ນໃຫ້ໂກດແຄ້ນໂດຍການໂຈມຕີຂອງອິສະລາມ, ຈະຮັບຮູ້ວ່າ "ການຕົຕຽນ" ສາກົນຕໍ່ອິສະລາມ
ທີ່ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອນຳໃຫ້ຮູບບົນຂອງສັດຮ້າຍທົ່ວໂລກເກີດຂຶ້ນນັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນ "ການຕົຕຽນ" ທີ່ "ຄົນແຫ່ງບາບ"
(Jezebel) ເປັນຫວ່າງຢ່າງແທ້ຈິງ. ສາຍເກນໄປ, ໂລກຈະພົບວ່າ Jezebel ບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈອັນໃດເລີຍກ່ຽວກັບອິສະລາມ,
ແຕ່ໃນໃຈຂອງນາງບາຖະໜາຈະຂ້າ Elijah, ດັ່ງທີ່ Herodias ໄດ້ຂ້າ John the Baptist.

"ຈົດໃຈທີ່ມີບັນຍາ" ແມ່ນ "ຈົດໃຈຂອງຜູ້ມີບັນຍາ," ແລະ "ຜູ້ມີບັນຍາ" ຄືຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈ
"ການເພີ່ມເພີດຂອງຄວາມຮູ້" ທີ່ເກີດຂຶ້ນເມື່ອສົງໄຕແຫ່ງເຜົາຢູດາ
ຊົງເປີດຕາຜະນຶກພຣະນິມິດແຫ່ງພຣະເຊລູຄຣິດ ກ່ອນທີ່ໄວລາແຫ່ງການທົດລອງຈະສິ້ນສຸດລົງ.

ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ຢ່າປະທັບຕາຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງໜັງສືໝູ່ນີ້ໄວ້:
ເພາະວ່າເວລານັ້ນໃກ້ຈະມາເຖິງແລ້ວ. ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ຊອບທຳ ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຍັງຄົງບໍ່ຊອບທຳຕໍ່ໄປ:
ແລະຜູ້ໃດທີ່ໃສ່ໂຄກ ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຍັງຄົງໃສ່ໂຄກຕໍ່ໄປ: ແລະຜູ້ໃດທີ່ຊອບທຳ ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຍັງຄົງຊອບທຳຕໍ່ໄປ:
ແລະຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ລົງສຸດ ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຍັງຄົງບໍ່ລົງສຸດຕໍ່ໄປ. Revelation 22:10, 11.

"ຫົວທັງເຈັດແມ່ນພູເຂົາເຈັດລູກ ທີ່ຍິງນັ້ນນັ້ງຢູ່ເທິງ," ເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຈິງທີ່ວ່າ
ສັນຕະປາປາຈະປົກຄອງທັງຄຣິດຈັກ ແລະ ລັດ. ສັນຍາລັກມີຄວາມໝາຍຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງຢ່າງ, ແລະ
ສັນຍາລັກເຫຼົ່ານັ້ນຕ້ອງຖືກກຳນົດແລະເຂົ້າໃຈຕາມບໍລິບົດຂອງຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ສັນຍາລັກໄດ້ຖືກນຳສະເໜີ.
ຂໍ້ໃຫ້ແຍ້ງເກີດຂຶ້ນວ່າ ຂໍ້ພຣະຄຳພີນີ້ລະບຸວ່າຫົວແມ່ນພູເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນ
ຈະມີເຫດຜົນອັນໃດໃນການຈຳແນກລະຫວ່າງຫົວ (ການເມືອງຂອງລັດ) ແລະ ພູເຂົາ
(ການປົກຄອງຂອງຄຣິດຈັກ)? ການຈຳແນກນັ້ນໄດ້ຖືກສະຖາປະນາໄວ້ໃນພຣະທຳດານຕອນ ບົດທິຈັດ ແລະ
ແປດ. ໃນບົດທິຈັດ ທັງໂຣມັນນອກຣິດ ແລະ ໂຣມັນພາຍໃຕ້ອຳນາດສັນຕະປາປາ ໄດ້ຖືກລະບຸວ່າເປັນ
"ຕ່າງອອກ" ຈາກສັດຮ້າຍທັງຫຼາຍທີ່ຢູ່ກ່ອນໜ້ານັ້ນ.

ເມື່ອນຳບົດທິຈັດມາວາງເທິງບົດທິແປດ (ບັນທັດຕໍ່ບັນທັດ), ພວກເຮົາພົບໃນບົດທິແປດວ່າ
ເຂົ້ານ້ອຍຂອງໂຣມ ແກວ່ງໄກວລະຫວ່າງຜູ້ຊ້າຍ, ແມ່ຍິງ, ຜູ້ຊ້າຍ, ແມ່ຍິງ. ສັນຍາລັກອັນດຽວ (ເຂົ້ານ້ອຍ)
ທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງສອງອຳນາດ. ໃນບົດເຫຼົ່ານັ້ນ, ເຂົາໜຶ່ງອັນແມ່ນອານາຈັກໜຶ່ງ,

ແລະອານາຈັກໜຶ່ງກໍ່ເປັນຫົວໜຶ່ງດ້ວຍ. ໃນບົດທິເດັດ, ເຂົ້າໂອ້ນເປັນຕົວແທນຂອງອານາຈັກ, ອານາຈັກທຶນີ ແລະ ອານາຈັກທຶນີໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ. ເຂົ້າໂອ້ນເປັນຕົວແທນໃນເຊີງສັນຍະລັກຂອງສອງອານາຈັກ, ແລະສອງອານາຈັກທີ່ມີເປັນຕົວແທນນັ້ນແມ່ນອານາຈັກທີ່ຊື່ບອກເຖິງການຮ່ວມກັນຂອງອຳນາດລັດ ແລະ ອຳນາດສາສະໜາຈັກ. ຫົວໜຶ່ງເຈດ, ຊຶ່ງກໍ່ເປັນພູເຂົາທັງເຈດດ້ວຍ, ເປັນຕົວແທນຂອງສອງອານາຈັກ, ແລະອານາຈັກໜຶ່ງແມ່ນອຳນາດສາສະໜາຈັກ ແລະ ອີກອານາຈັກໜຶ່ງແມ່ນອຳນາດລັດ.

ໃນດານເດີນບົດທຶນສອງ ມີພະຍານອີກປະການໜຶ່ງຕໍ່ສັນຍະລັກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນີ້, ເພາະໃນບົດນັ້ນ ອານາຈັກສຸດທ້າຍ, ຊຶ່ງພວກມັນເລີ່ມເຂົ້າໃຈວ່າເປັນອານາຈັກທຶນີໂຮມ, ຖືກແທນຄຳດ້ວຍເຫຼັກແລະດິນເຜົາ. ເຫຼັກແລະດິນເຜົານັ້ນຖືກນຳມາລວມກັນ, ແມ່ນແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ເຫຼັກບໍ່ອາດປະສົມເຂົ້າກັບດິນເຜົາໄດ້. ແຕ່ເມື່ອຊົດເຕີ້ໄວທ່ານໃຫ້ຄຳອະທິບາຍກ່ຽວກັບ “ເຫຼັກແລະດິນເຜົາ,” ນາງລະບຸວ່າມັນເປັນສັນຍາລັກຂອງອຳນາດສາສະໜາແລະອຳນາດລັດ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກແທນໄວ້ໂດຍເຂົ້າໂອ້ນໃນບົດທິເດັດ, ແລະບັນດາຫົວໃນພຣະນິມົດບົດທຶນີບິເຈດ ຊຶ່ງເປັນພູເຂົາດ້ວຍເຊັ່ນກັນ.

“ພວກເຮົາໄດ້ມາເຖິງເວລາໜຶ່ງທີ່ພຣະວາຊາກົດອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສະແດງໂດຍຕົນຂອງຮູບບັນ ຊຶ່ງເຫຼັກໄດ້ປະສົມກັບດິນເຜົາເປັນເປືອນ. ພຣະເຈົ້າຊົງມີຊົນຊາດໜຶ່ງ, ເປັນຊົນຊາດທີ່ຖືກຊົງເລືອກໄວ້, ຊຶ່ງການຍິ່ງຮູ້ຈັກແນກຂອງເຂົາຈະຕ້ອງຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລົ້ນ, ຜູ້ຊຶ່ງຈະຕ້ອງບໍ່ກາຍເປັນບໍ່ບໍ່ລົ້ນໂດຍການວາງໄມ້, ຫຍ້າແຫ້ງ, ແລະ ເຜືອງ ລົງເທິງຮາກຖານ. ທຸກດວງວິນຍານທີ່ຊື່ສັດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຫັນວ່າ ລັກສະນະອັນຈຳແນກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາຄື ວັນຊະບາໂຕວັນທິເຈດ. ຖ້າລັດຖະບານໃຫ້ກຽດແກ່ວັນຊະບາໂຕຕາມທິພຣະເຈົ້າຊົງບັນຊາໄວ້, ມັນກໍ່ຈະຢືນຢູ່ໃນພະລັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນການປົກປ້ອງຄວາມເຊື່ອທີ່ຖືກໜຶ່ງໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ພວກວິສຸດ. ແຕ່ບັນດານັກລັດຖະບຸລຸດຈະຄຳຊວັນຊະບາໂຕປອມ, ແລະ ຈະນຳຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາຂອງຕົນໄປປະສົມ ກັບການຖືຮັກສາສິນຄ້າເປັນລູກຂອງລະບົບສັນຕະປາບາ, ຍົກມັນໄວ້ເໝືອນວັນຊະບາໂຕທີ່ຖືກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລົ້ນ ແລະ ອວຍພອນໄວ້, ຊຶ່ງແຍກມັນອອກໄວ້ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຖືຮັກສາໃຫ້ບໍ່ລົ້ນ, ເປັນໝາຍສຳຄັນລະຫວ່າງພຣະອົງກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດພັນຊົງອາຍຸ, ການປະສົມປົນກັນຂອງອຳນາດສາສະໜາຈັກ ແລະ ອຳນາດລັດ ຖືກສະແດງໂດຍເຫຼັກແລະດິນເຜົາ. ສະຫະພັນນີ້ກໍ່ລົງເຮັດໃຫ້ອຳນາດທັງໝົດຂອງບັນດາຄຣິດຕະຈັກອ່ອນແອລົງ. ການປະທານອຳນາດຂອງລັດໃຫ້ແກ່ຄຣິດຕະຈັກນັ້ນຈະນຳຜົນຮ້າຍມາ. ມະນຸດເກືອບຈະລ່ວງເກີນຈຸດແຫ່ງຄວາມອົດກັນຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ພວກເຂົາໄດ້ທຸ່ມກຳລັງຂອງຕົນໃນການເມືອງ, ແລະ ໄດ້ຮ່ວມສຳພັນກັບລະບົບສັນຕະປາບາ. ແຕ່ເວລາຈະມາເຖິງ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຈະລົງໂທດຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງເສຍໄປ, ແລະ ການງານຊົດຂອງເຂົາຈະຫວນກັບມາຕົກໃສ່ຕົນເອງ.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168, 1169.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ໃນພາບເຫດການທີ່ເປັນຕົວແທນແຫ່ງພຣະກົດຂອງພຣະຄຣິດເພື່ອພວກເຮົາ ແລະການກ່າວໂທດຢ່າງແນ່ນອນຂອງຊາຕານຕໍ່ພວກເຮົານັ້ນ ໂຢຊອຢົນຢູ່ໃນຖານະມະຫາປະໂລຫິດ ແລະທຸນຂໍ້ແທນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດ. ໃນເວລາດຽວກັນ ຊາຕານກໍ່ເປັນຕົວແທນສະແດງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າວ່າເປັນຄົນບາບຢ່າງໃຫຍ່ ແລະນຳບັນຊີລາຍຊື່ບາບ ທັງຫຼາຍທີ່ມັນໄດ້ລ້ວງໃຫ້ພວກເຂົາກະທຳຕະຫຼອດຊ່ວງຊີວິດຂອງເຂົາມາສະເໜີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຍືນຍັນຢ່າງໜັກແນ່ນອນວ່າ ເນື່ອງດ້ວຍການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຂົາ

ພວກເຂົາຄວນຖືກມອບໃຫ້ຢູ່ໃນມືຂອງມັນເພື່ອຖືກທຳລາຍ. ມັນຍືນຍັນວ່າ
ພວກເຂົາບໍ່ຄວນໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງໂດຍທູດສະຫວັນຜູ້ຮັບໃຊ້
ໃຫ້ພົ້ນຈາກການສົມຮູ້ວ່າມີຄຳຂວັນ. ມັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້ນ
ເພາະມັນບໍ່ອາດຜູກມັດປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນມັດໄວ້ກັບໂລກ
ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຖອດອອກຈາກຄວາມພັກດີຢ່າງສົມບູນແກ່ມັນ. ກະສັດແລະຜູ້ປົກຄອງ ແລະເຈົ້າເມືອງທັງຫຼາຍ
ໄດ້ປະທັບເຄື່ອງໝາຍຂອງປະທັບຕາພຣະຄຣິດໄວ້ທັງຕົນເອງ ແລະຖືກພາບແທນເປັນມັດກ່ອນຜູ້ອອກໄປ
ທຳສົງຄາມກັບບັນດາຜູ້ບໍລິສຸດ—ຄືກັບຜູ້ທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະມີຄວາມເຊື່ອແຫ່ງພຣະເຢຊູ. ໃນຄວາມເປັນຈິງຂອງເຂົາທັງຫຼາຍຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ
ເຂົາທັງຫຼາຍຍັງສຳແດງຕົນເອງວ່າມີຄວາມຜິດດ້ວຍ ໃນການເລືອກບາຣາບາດແທນພຣະຄຣິດ.”

“ພຣະເຈົ້າມີຂໍ້ພິພາດກັບໂລກ. ເມື່ອການພິພາກສາຈະຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະ ປຶ້ມທັງຫຼາຍຈະຖືກເປີດອອກ,
ພຣະອົງມີບັນຊີອັນນຳສະເພີງກົວທີ່ຈະຊຳລະ, ຊົງບັດນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ໂລກຢ້ານກົວແລະສັນສະເຫຼືອນ
ຖ້າຫາກມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ຕາບອດ ແລະ
ຖືກສະກົດໂດຍຄວາມຫຼອກລວງແລະການຫຼອກເອົາຂອງຊາຕານ.
ພຣະເຈົ້າຈະເອົາໂລກໃຫ້ຮັບຜິດຊອບເພາະຄວາມຕາຍແຫ່ງພຣະບຸດອົງດຽວຜູ້ບັງເກີດຂອງພຣະອົງ
ຜູ້ທີ່ໂລກໄດ້ຕອກກາງແຂນຂຶ້ນອີກໃໝ່ ແລະ ນຳໄປປະຈານຢ່າງເປີດເຜີຍ
ໃນການຂົ່ມເຫັງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ຕາມນິຍາມທຸກປະການ.
ໂລກໄດ້ປະຕິເສດພຣະຄຣິດໃນຕົວບຸກຄົນຂອງບັນດາໄຟຟ້າຂອງພຣະອົງ,
ໄດ້ປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງພຣະອົງໂດຍການປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງພວກຜູ້ພະຍາກອນ, ອັກຄະສາວົກ,
ແລະ ຜູ້ນຳຂ່າວສານ. ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ເປັນຜູ້ຮ່ວມງານກັບພຣະຄຣິດ, ແລະ
ເພາະເຫດນີ້ພວກເຂົາຈະຕ້ອງໃຫ້ການ.” Testimonies to Ministers, 38, 39.